

De dieren gaan los

Sanne de Bakker en Mark Janssen

Arme dieren

Puck en Fien zijn verhuisd; ze wonen sinds kort in een groot, deftig huis vlak bij de dierentuin.

Ze vinden het prachtig, want ze horen vanuit hun slaapkamer de zeehonden loeien.

Ook horen ze wel eens de leeuwen brullen en de olifanten toeteren.

Op een dag, als alle dozen leeg zijn, zegt hun vader: 'Schatjes, we gaan eindelijk de dierentuin bezoeken!'

'Wat leuk!' roepen Puck en Fien in koor.

'Mogen we dan ook een ijsje?' vraagt Puck.

'Ja, een ijsje, lekker!' roept Fien blij.

Ze kijken elkaar lachend aan.

'Als jullie heel braaf zijn, mogen jullie heus een ijsje,' antwoordt hun vader.

'Dat zijn we toch altijd?' zegt Puck.

'Echt wel,' zegt Fien.

'Bijna altijd,' zegt hun vader.

Hij trekt de jassen van de kapstok en jubelt: 'Meiden, trek je gympen aan, we vertrekken!'

Vlak erna stormen ze naar buiten; de zon schijnt en het is niet meer zo koud.

In de verte zien ze de statige hekken van de dierentuin.

‘Wat een lange rij!’ zegt Fien.

Ze wijst naar de ingang.

‘En wat een hoop baby’s!’ zegt Puck.

‘De dierentuin is leuk voor jong en oud,’ zegt hun vader.

‘Baby’s kijken graag naar de vlinders, peuters naar de grotere beesten.

Er zijn speeltuinen voor de kleinste kindjes, maar ook speeltuinen voor jullie.

Met grote, hoge klimrekken en nog veel meer.

En de ouders kunnen een kop koffie drinken als de kinderen spelen.'

'Leuk, ik heb er nu al zin in!'

Fien sluit zich aan bij de rij.

Samen met haar vader en haar zus.

Puck haalt haar pasje uit haar zak.

Hun vader heeft vorige week twee pasjes gekocht.

'Ik heb een pasje met een nijlpaard erop!'

'Ik met een tijger,' zegt Fien.

Ze gaan het park binnen.

'Krijgen we nu een ijsje?' vraagt Fien.

'Nee, straks,' zegt hun vader.

'Eerst gaan we eens rustig rondkijken wat er te zien is.'

Hun vader wijst naar links.

De bril op zijn neus is afgezakt.

Hij duwt hem terug en zegt: 'We gaan eerst naar de vogels en dan naar de apen.'

Ze lopen een gebouw binnen waar het een beetje donker is.

Verderop zijn allemaal grote kooien met vogels erin.

Ze zingen en fluiten en tjilpen, en ze hebben de mooiste kleurtjes.

'De meeste vogels die je hier ziet, komen uit de tropen,' zegt hun vader vrolijk.

Puck en Fien zijn er stil van.
Ze turen verbaasd om zich heen.
De vogels zijn heel erg mooi.
Maar moeten ze altijd in zo'n kooi leven?
'Ze kunnen hier bijna niet vliegen,' zegt Fien.
'Twee keer met hun vleugels slaan ...' zegt Puck.
'... en dan zijn ze aan de overkant,' zegt Fien.
'Dat is toch zielig?' vraagt Puck.

‘Tja, wat moet ik daarop zeggen?

De beesten hebben dan wel wat minder ruimte ...’ zegt hun vader.

‘Maar ze hebben wel een veilig leven!

In het oerwoud waren ze misschien allang gedood door een wild beest.’

Puck en Fien denken na.

Wat is erger?

Vrijheid met gevaar?

Of geen vrijheid zonder gevaar?

‘Kom,’ zegt hun vader een beetje sip, ‘we gaan naar de apen!’

Ze lopen weer terug langs de kooien en Puck en Fien kijken nog even achterom.

Ze hebben het best een beetje te doen met de vogels.

‘Kijk, meiden, daar heb je de apen.’

Ze wandelen door een klapdeur en komen in een nieuwe, donkere ruimte.

Aan weerszijden zijn kooien met allemaal soorten aapjes.

Sommige hebben een gekke rode bips, andere hebben een beetje gelig pluishaar.

‘Wat kijken ze somber uit hun ogen!’

Fien bekijkt de aapjes eens goed.

Ze zien er helemaal niet vrolijk uit.

Er hangen touwen en takken.

Maar ze spelen niet.

‘Moeten ze altijd binnen zitten, in hun kooi?’

Puck kijkt haar vader vragend aan.

‘Niet altijd, hoor, ze mogen vast weleens heerlijk buiten spelen.’

Hun vader zucht.

Hij had zich zo verheugd op dit uitje, en nu lijkt het alsof Puck en Fien het niet leuk vinden.

‘Kom,’ zegt hij, ‘we gaan naar de leeuwen, die zijn heerlijk buiten.’

Ze verlaten het gebouw en komen bij de rotsen waar de leeuwen leven.

Tussen de rotsen en de mensen is een brede sloot gemaakt en de mensen kunnen niet verder dan het muurtje.

‘Kijk toch, wat een stoere beesten!’ roept hun vader.

Eerst durft Fien niets te zeggen.

Maar dan zegt ze zacht: ‘Wat weinig ruimte!’

‘Echt wel!’ zegt Puck.

‘Kunnen ze alleen maar daar lopen?’

Ze wijst naar de rotsen waar de leeuwen liggen.

‘Ze krijgen anders iedere dag een heerlijk stuk biefstuk, hoor!’ zegt hun vader.

‘En ze hebben prachtige manen.

Als er niet goed voor ze gezorgd zou worden, zagen ze er echt niet zo goed uit.’

‘Volgens mij vervelen ze zich!’ zegt Puck.

‘Ze kunnen alleen maar liggen.

En een beetje heen en weer lopen.

Arme beesten!’

‘Ik vind het ook zielig,’ zegt Fien.

Fien wordt er een beetje somber van.

En Puck ook.

De beesten zijn vast niet gelukkig.

‘Kom op, jongens, niet zo zeuren!

We gaan naar de tijgers, volg mij maar.’

Hun vader wil zijn dag niet laten verpesten door twee
zeurpieten.

zijn boeken die je samen leest.

De één leest de eenvoudige tekst voor, de ander leest de iets moeilijkere tekst voor. Zo lees je om de beurt een stukje en geniet je samen van een grappig verhaal.

De dieren gaan los

- Puck en Fien wonen vlak bij de dierentuin.
- **Ze gaan er met hun vader een dagje naartoe.**
- Na afloop zijn ze een beetje somber.
- Al die dieren in een kooi.
- **Dat is toch zielig!**
- Ze willen de dieren bevrijden!
- **Maar is dat wel een goed plan?**

- = eenvoudige tekst
- = moeilijkere tekst

NUR 282

ISBN 978-90-487-1347-9

9 789048 713479

AVI M4 en AVI M5

samenlezen

dierentuin

www.zwijsen.nl